

nap“, mondja Döniz Rozsénak, combnyelven. „Vasárnap lesz az éjszaka-ból, igazság a szerelemből“, válaszolja a fiú kitágult mellkasnyelven, immár negyedszer szorítja magához a lányt, miközben friss kenyeret szel, meleg kávé szűr s a két eszébe közé teríti az illatos újságlapot lelki kezével. „André!“ mondja az Ūma.

— Itt vagyok, felel a fiú. Téged aztán könnyű eladni, teszi hozzá hajnalban kelő embernyelven. Hóna alá kapja az Induló-utcát, legényesen félrevágja fején a maeskalegyes tetőkalapot, nagyot szippant a fürdőház füstölgő kéményéből. „Hūmahūma!“ kiáltja.

A nyomdapapok, gyalugenerálisok, az ébredő répák, káposzták, almák körül kényeskedő házibárónők, nagyasszonyok abbahagyják a misét, a csatatervet, a tejjürdöt, fülüket hegyezik.

— Itt az Ūma, mondja egyikőjük.

A többi kiveszi pénzét gyémántos tarsolyából:

— Ezt a legkönnyebb eladni.

TARDOS TIBOR

A REMÉNYHEZ

*Nyár van. Tán nem kell így szorongani.
A keserüt majd egyszer kiokádjuk.
Ily keserüt nincs mód kimondani,
mert keskenyebb a torkunk, mint az ágyu.
De mégis, élünk. S így harmincöt évre
(nincs több előttünk) arra kés a lét,
hogy belevágjunk egyszer már: mivégre
születtünk, és ha meghalunk, miképp?*

*Nem kevesebbre kényszerít az undor.
Selyemcafatra vágytunk délután,
és estére már mohón-zárt fogunktól
csikorgott minden hajókaraván.
Vagy teleszitt szívacsként nyúlva resten
míg álomragacsos elménk simít,
tapasztgattuk a kielégületlen
önérzet meddő kínjait.*

Rohadt ereszként csordulunk a büntől,
de mégis élünk. Védjük tán a házat?
De mégis, élünk. Szűkülő szemünktől,
képet kíván talán egy messzi század?
A filológus méri majd le részünk?
Kezével együtt sarjad már a kés?
S a mozdulat talán, hogy szembenéztünk,
a feltámadás, vagy a feledés?

Igazság? Hová nyújtózunk e szóval?
Ropogtatjuk, mint izmot ifjú csont,
s a jövő a magáért-valóval
egy mozdulatban, ívben összefont.
A mozdulat — hisz így vált egyenesre
hajdan az ősi, vízszintes gerinc,
a mozdulat rántotta feszesebbre
az ereket, s az ifjú szív kering —

az ifjú szív? — Igen, az ifjú szív,
a szellem első, pontos lobbanása,
mikor majd rezdül a csigolya-ív,
s mi is rezgünk új kocsonyákba ásva,
s a szó egy cseppel túlcordul a vágyon,
s a nyelv, mint lángnyelv, rezzen, sistereg,
s megszületünk. Megszületik a szájon
örökségünk, reményünk: ismeret.

NEMES NAGY ÁGNES